

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lífky v právní věci žalobkyně: **N. T. B. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2014, č. j. MV-62069-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), jímž byla zamítnuta její žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka Evropské unie.

Žalobkyně uvádí, že sdílí společnou domácnost se svým druhem panem J. P. a ke své žádosti předložila veškeré zákonem požadované podklady. Správní orgány uváděly, že žalobkyně nepředložila doklady, které by prokazovaly její družský vztah, avšak tento typ neformálního vztahu žádným formálním dokumentem prokázat nelze. Předloženy byly fotografie, potvrzení ubytovatele o tom, že žalobkyně i její druh žijí ve společném bytě; v obdobných případech lze dle názoru žalobkyně vycházet z místních šetření či ústního jednání. Správní orgány nebyly schopny žalobkyni sdělit, kterým konkrétním dokladem

by svůj vztah k druhovi měla prokázat, a zároveň jí navrhované důkazy odmítaly, a tedy nepostupovaly v souladu s principem dobré správy a nedostatečně zjistily skutkový stav.

Dle názoru žalobkyně měly správní orgány povinnost dále zjišťovat skutečný stav věci, pokud jí navrhované důkazy nepovažovaly za přesvědčivé. Z opakovaných pobytových kontrol bylo zjištěno, že žalobkyně a její druh skutečně bydlí ve společném bytě. Skutečnost, že byli oba účastníci v bytě zastiženi při pobytové kontrole provedené více než dva roky po zahájení řízení, svědčí o tom, že spolu skutečně sdílejí společnou domácnost. Konečně žalobkyně v obecné rovině upozornila na judikaturu Ústavního soudu, dle níž je třeba zákony vykládat ústavně konformně. Uvedla též, že považuje za překonané závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2010, č. j. 10 Ca 236/2008, dle nějž může rodinný příslušník občana EU požádat o přechodný pobyt jen do tří měsíců ode dne vstupu na území.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na skutečnost, že žalobkyně se od roku 2008 do roku 2012 neúspěšně pokoušela získat na území České republiky povolení k přechodnému pobytu, načež jí byl udělen výjezdní příkaz s platností do 31. 3. 2012. Až dne 20. 3. 2012 žalobkyně požádala o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. V průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by byl vztah žalobkyně a jejího tvrzeného druha skutečným trvalým rodinným vztahem; žalovaný má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, a rozhodnutí je zákonné.

Dne 4. 10. 2017 se ve věci konalo ústní jednání. Žalobce setrval na svém stanovisku, žalovaný se z jednání omluvil a nedostavil se.

Ze správního spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Žalobkyně dne 28. 3. 2012 požádala o povolení k přechodnému pobytu jako rodinná příslušnice svého druha J. P., který je občanem České republiky. K žádosti doložila písemné prohlášení sebe i svého druha o tom, že spolu žijí ve společné domácnosti.

Dle sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie ze dne 26. 4. 2012, č. j. KRPA-52670-1/ČJ-2012-000026, byla v místě bydliště žalobkyně dne 24. 4. 2012 v 19:20 hod. provedena pobytová kontrola. Při ní byli v příslušném bytě o velikost 3 + 1 zastiženi žalobkyně, její druh, a dále paní B. T. L., narozená v roce ..., občanka Vietnamské socialistické republiky, a její dcera D. N. B., narozená v roce ..., občanka České republiky.

V průběhu řízení žalobkyně dále doložila bankovní potvrzení o vkladu v hotovosti na účet třetí osoby, zřejmě pronajímatele jejich bytu ze dne 2. 5. 2012 ve výši 22.500,- Kč, dále pak písemná prohlášení dvou přátel druha žalobkyně, kteří potvrzují, že žalobkyně s druhem skutečně sdílejí společnou domácnost, a to od 28. 2. 2012 dosud, a písemné prohlášení přítelkyně žalobkyně o stejném obsahu. Žalobkyně též předložila příjmové doklady ze zdravotnického zařízení, dle nichž žalobce zaplatil za žalobkyni její dvě oční ošetření v celkové ceně 1.500,- Kč. Předložila též potvrzení o tom, že má dispoziční právo k bankovnímu účtu svého druha, a dále kupní smlouvu ze dne 2. 10. 2012, dle níž žalobkyně se svým druhem koupili pračku (na jiném místě smlouvy se však hovoří o dobrém technickém stavu sekačky).

Žalobkyně v průběhu celého řízení opakovaně předkládala sady fotografií, na nichž je s žalobcem a v některých případech též s jeho dvěma syny a dalšími osobami při různých volnočasových aktivitách.

Dne 2. 7. 2012 byl proveden oddělený výslech žalobkyně a jejího druha, a to po předchozím předvolání. Oba byli dotazováni na záležitosti jejich běžného života, aktivity předchozího dne a vzájemné osobní údaje. Výsledky byly zopakovány dne 12. 12. 2012, kdy byly žalobkyni i jejímu druhovi pokládány obdobné otázky jako při prvním výslechu.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 16. 4. 2014, č. j. OAM-3665-49/PP-2012, byla žádost žalobkyně zamítnuta. V odůvodnění rozhodnutí se uvádí, že žalobkyně neprokázala, že by s J. P. měla trvalý vztah a že by s ním vedla společnou domácnost; především nebylo prokázáno, že by žili ve spotřebním společenství, tedy sdíleli příjmy a náklady na živobytí. Nadto při provedených výsleších žalobkyně i její druh vypovídali odlišně ohledně záležitostí jejich společného života a vzájemných osobních údajů. Jelikož tedy žalobkynin rodinný vztah k občanovi České republiky nebyl prokázán, nemohlo jí být povoleno k přechodnému pobytu uděleno.

Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 8. 2014, č. j. MV-62069-3/SO-2014. Žalovaný své rozhodnutí postavil především na jednotlivých rozporech mezi výpověďmi žalobkyně a J. P. při výsleších provedených v prvostupňovém řízení: neshodli se v otázkách dispozic společného bytu; rozpory se dále týkaly okolností seznámení, dětí J. P., trávení času s nimi a způsobu vedení společné domácnosti. Žalovaný považoval za podezřelé, že žalobkyně začala s druhem sdílet společnou domácnost až v únoru 2012, přičemž v březnu 2013 jí byl udělen výjezdní příkaz, během jehož platnosti podala žádost o povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný tedy uzavřel, že se žalobkyni nepodařilo prokázat její rodinný vztah s občanem Evropské unie.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je žadatel o povolení k přechodnému pobytu, jenž je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, povinen k žádosti mimo jiné předložit *„doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie“*. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců se ustanovení týkající se rodinných příslušníků občana Evropské unie obdobně použijí též na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že *„má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti“*.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, vyplývá, žadatel o povolení k přechodnému pobytu musí prokázat naplnění obou podmínek, tedy že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. V rozsudku ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41, Nejvyšší správní soud k otázce dokazování uvedl následující: *„Záleží ... pouze na žadateli, jakým způsobem doloží splnění podmínek ve smyslu § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu“*.

cizinců, resp. jaké hodnověrné, ucelené, konzistentní a vzájemně se doplňující skutečnosti uvede tak, aby v každém individuálním případě byl zákonem předpokládaný trvalý citový a jiný vztah s občanem EU hodnověrně prokázán. Jestliže navzdory výzvě správnického orgánu se potřebná iniciativa na straně stěžovatele nedostavila a při jeho výsledku se dokonce projevíly faktické neznalosti o skutečnostech, jež by měl jako otec alespoň rámcově znát (jméno lékaře, třídního učitele, kamarádů nezletilé), nemohla žalovaná dospět k závěru o splnění příslušné zákonné podmínky.“ (bod 29 cit. rozsudku)

S žalobkyní lze souhlasit, že neformální trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců nelze jednoznačně prokázat žádným úředním dokladem, který stvrzuje formalizované rodinné vztahy, například manželství. Z rozhodnutí správních orgánů i z výzev, které byly žalobkyni zasílány v průběhu správního řízení, je však patrné, že po žalobkyni nebyl požadován jeden konkrétní úřední doklad stvrzující její vztah s J. P. Naopak správní orgány nechávaly na iniciativě žalobkyně, jakým způsobem bude svá tvrzení prokazovat.

Správním orgánům nelze vytýkat, že žalobkyni nesdělily, který konkrétní doklad by považovaly za dostatečný. Jak uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 24. 9. 2014, č. j. 9 A 118/2011-39, není úkolem správního orgánu poučit žadatele, kterým konkrétním dokladem má prokázat svůj vztah k občanu Evropské unie, který je obdobný vztahu rodinnému. Iniciativy při navrhování důkazů se totiž musí ujmout primárně sám žadatel.

V nyní projednávané věci žalobkyně předložila celou řadu listin a fotografií, kterými chtěla svůj vztah s občanem České republiky prokázat. Správní orgán I. stupně nad rámec důkazů navrhovaných žalobkyní provedl jednu pobytovou kontrolu a dva výsledky žalobkyně i J. P. Shromážděné důkazy byly v rozhodnutích správních orgánů vyhodnoceny a bylo jednoznačně uvedeno, na základě kterých konkrétních skutečností byla žádost žalobkyně zamítnuta. Žalobní tvrzení, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, tedy neobstojí.

Za takových okolností měla žalobkyně na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí reagovat a konkrétními žalobními námitkami ji zpochybnit. Žaloba se však z valné většiny omezila jen na relativně obecná tvrzení. Správní soud přezkoumá obecně uplatněné žalobní body ve stejné míře obecnosti, neboť není jeho úkolem aktivně vyhledávat skutečnosti a důkazy svědčící ve prospěch žalobkyně (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011, bod 32).

Žalobkyně poukázala především na skutečnost, že při provedené pobytové kontrole byla zastižena v bytě se svým tvrzeným druhem, což vzhledem k délce správního řízení prokazuje jejich vztah. S tímto závěrem se ovšem ztotožnit nelze. K prokázání vztahu srovnatelného se vztahem rodinným totiž zdaleka nepostačuje, že spolu dva lidé žijí ve stejném bytě. To je evidentní zejména v případě žalobkyně, neboť ve stejném bytě jako ona a J. P. bydlela ještě další žena (zřejmě sestra žalobkyně) a její dcera. Z pouhého faktu, že tito čtyři lidé žili ve stejném bytě, nelze zjistit, jaké a zda vůbec nějaké jsou mezi nimi rodinné či jiné osobní vazby. Navíc neplatí, že pobytová prohlídka byla provedena až po dvou letech řízení, jak tvrdí žaloba, neboť ve skutečnosti byla provedena 24. 4. 2012, tedy pouze necelý měsíc od podání žádosti o pobytové oprávnění.

Dále žalobkyně uváděla, že fotografie, které předložila, svědčí o jejím rodinném vztahu s tvrzeným druhem. Soud se s žalobkyní ztotožňuje, že předložené fotografie samy o sobě podávají věrohodné svědectví o tom, že žalobkyně několikrát s J. P. a někdy i jeho dětmi trávila volný čas. Je však třeba se ztotožnit se správním orgánem I. stupně, že fotografie, které žalobkyně předložila, mohly být pořízeny účelově, a tedy samy o sobě k prokázání rodinného vztahu nepostačují.

Žalovaný však své rozhodnutí založil primárně na jiných aspektech projednávané věci, než o kterých pojednává žaloba. Zejména poukázal na celou řadu konkrétních rozporů mezi žalobkyní a J. P. při dvou oddělených výsleších, jež byly s oběma provedeny. Rozpory a neznalosti, o kterých napadené rozhodnutí pojednává, se ve výpovědích skutečně objevily. Žalobkyně netvrdila, že by rozpory ve výsleších nebyly, a neuvedla v žalobě ani žádné vysvětlení těchto rozporů. Pokud tedy na tento klíčový prvek odůvodnění napadeného rozhodnutí žaloba nereagovala, nemohl se jím soud zabývat a sám konstruovat případné námitky, které by žalobkyně mohla uplatnit. Žalobkyně v žalobě pouze obecně namítla „špatné vyhodnocení provedených výsledků a pobytových kontrol v příčinné souvislosti“. Jak výše uvedeno, není úkolem soudu provést přezkum úvah správního orgánu v úplném rozsahu, pokud žaloba neuvádí konkrétně, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí, zde které rozpory ve výpovědích žalobkyně a J. P. dle žalobkyně nejsou dány nebo nezakládají důvody pro zamítnutí její pobytové žádosti.

Žalobní námitka o „odmítnutí relevantních dokumentů“ nebyla nijak specifikována, není tak zřejmé, které listiny správní orgány neprovedly nebo nesprávně zhodnotily. Takto vymezená žalobní námitka není žalobním bode podle § 71 písm. d) s.ř.s. z důvodu její obecnosti, a proto nebyla předmětem soudního přezkumu.

Totéž platí ohledně závěru žalovaného, že žalobkyně požádala o pobytové oprávnění na základě svého údajného rodinného vztahu k J. P. až těsně před koncem platnosti výjezdního příkazu, který jí byl udělen po neúspěchu v jiných pobytových řízeních. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že souběh okamžiku, kdy měla žalobkyně opustit území České republiky a kdy měl začít její vztah s občanem České republiky, vyvolává značné, byť nikoliv nevyvratitelné pochybnosti o případné účelovosti takového vztahu. Ani na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí však žalobkyně žádnou konkrétní námitkou nereagovala.

Žaloba nezpochybnila ani relativně podrobně rozvedené závěry správního orgánu I. stupně o tom, že žalobkyně s J. P. nesdílí příjmy a náklady na živobytí. V prvostupňovém rozhodnutí se rozebírá vypovídající hodnota jednotlivých dokladů, které žalobkyně předložila. Správní orgán I. stupně považoval některé doklady za nedostatečně konkrétní a jiné za účelově vyrobené; poukázal například na nesrovnalost v kupní smlouvě, kde se na jednom místě hovořilo o koupi pračky a na jiném o koupi sekačky. Ani této argumentaci žalobkyně nijak v žalobě nečelila a konkrétními argumenty ji nezpochybnila ani v odvolání.

Lze tedy uzavřít, že správní orgány žádost žalobkyně zamítly proto, že nepovažovaly její vztah s J. P. za prokázaný. Správní orgány jasně uvedly, jakým způsobem hodnotily jednotlivé shromážděné důkazy a další okolnosti, avšak žaloba

na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí reagovala jen obecnými a dílčími argumenty.

Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. října 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.